

Moder Bharat Bhumi

(Moder Indiens Jord)

(Dagbok skriven av Sadananda i Indien 1945)

© Kid Samuelsson 2007

Under de mörka timmarna, då det tycks mig som om smärtan över att vara skild från dem som älskar Krishna – och för vilkas skull jag kom till Indien – är outhärdlig, har jag upprepade visioner av att leva i överfulla förläggningar mitt i den brännheta tryckvågen från en brand som uppslukar de små byggnaderna omkring mig. Min tunga är uttorkad och jag kvävs. Hittills har jag haft styrkan att övervinna depressionerna vilka upplöses som tunna transparenta moln inför mina förhoppningars växande måne.

Nu ser jag framför mig de hopplösa nätterna med tunga skikt av moln som förmörkar himlen utan minsta chans att fånga en stråle från den avtagande månen. Jag ser framför mig den dag då jag som en i boskapshjorden kommer att bli ombedd att lämna det land där jag har levt i den tjänande kärleken till min älskade Gurudev tidigare i mitt liv. Därför att andra – inte jag – identifierar min verkliga person med det förgängliga hölje av kött och blod som kallas en tysk individ.

Kanske var det inte praktiskt, sett från det sunda förnuftets ståndpunkt, att ibland samtycka till spelet att identifiera mig själv med något jag inte var. Ändå var detta den enda chansen att försöka överbringa till andra – åtminstone någon enstaka gång – det yttre höljet av de exoteriska mysterierna i konsten att tjänande älska Krishna.

Jag känner att den dag närmar sig då jag med säkerhet kommer att veta att jag inte längre kommer att ha lyckan att få böja mig inför min älskade Mästares samadhi eller få beröra lotusfötterna av de få stora själar som lämnats kvar på den här jorden, åtskilda från alla följeslagare. Om jag för en sekund skulle ge efter för viljan att slappna av, känns det som om min energi och viljestyrka – utnyttjade till sitt yttersta för att hålla ihop denna fysiska och mentala organism – skulle rinna bort, som vatten ur en öppen hand. Är det verkligen värt ansträngningen att försöka få denna kropp att färdas till ett land där jag måste vara skild från de livgivande strålar som emanerar från Indiens andliga jord, fullständigt avskuren från möjligheten att livnära mig av de verbala vibrationerna från sanna bhaktas, att efter år av internering åter leva ensam, utan någon att tala med eller utbyta tankar och erfarenheter med, utan de många former och saker i detta land som väcker associationer till Krishna och Hans nedstigningar som avatara?

Pendlande mellan de två alternativen: att bege mig till en öken eller överlämna den här kroppen till omvårdnaden i moder Indiens jord (Bharat bhumi) kan jag inte bestämma mig och förlitar mig på att Prabhupad [Bhaktisiddhanta Sarasvati] och Krishna ska avgöra detta och få mig att inse detta beslut snart och oväntat.